

Viết tặng bản thân đang ngày một già đi...

Thời gian giống như một bánh xe, đông qua hè đến, quay tới quay lui, đi tới đi lui rồi vô tình mài phẳng sự sắc sảo của con người. Chớp mắt một cái đã bước vào tuổi trung niên, sự điên cuồng, phù phiếm của tuổi trẻ biến thành ly rượu, cô đọng lại thành quá khứ...

Thời niên thiếu, không hiểu nhân tình thế thái, mặc ý tùy tiện, vẩn vương hồng trần, đã từng làm tổn thương người khác và cũng từng bị người khác tổn thương; tuổi trung niên, ra ngoài xông pha, vì miếng cơm manh áo bận rộn rộn, trong sự gập ghềnh khó khăn, dần dần học được cách trân trọng và kiên cường hơn; đợi đến khi dần dần già đi, trải qua khó dễ trăm điều, mới dần dần nhìn thấu nhân sinh, học cách từ bi, mưa gió bão bùng chỉ là chuyện nhỏ, đơn giản mới là đẹp nhất.

Càng già càng hiểu ra, càng thật càng thiệt thòi, càng tức giận càng hại bản thân. Con người vốn dĩ nóng nảy, nông nổi, quá nhiều người sống trong thế giới của bản thân, nghe không lọt tai lời nói của người khác, nếu bạn tức giận, ngay lập tức sẽ bị người khác nắm được yếu điểm. Con người vốn dĩ hư vinh, nghe không vào những đánh giá chê bai, nếu không biết thay đổi, không khéo léo, tùy tiện đi đánh giá người khác, vậy thì thứ bạn nhận lại được cuối cùng sẽ chỉ là sự không vui.

Con người sống trên đời, không cần phải vội cũng không cần phải quá rần, học cách mềm mỏng, học cách bình tĩnh, trầm ổn, im lặng là vàng, trong yên tĩnh, mới có thể cho thấy sự cao quý về nhân phẩm, mới hưởng thụ được vẻ đẹp của thế gian.

Đôi khi, bạn cảm thấy mình nhìn thấu được tất cả, nhưng bạn cần biết rằng, bạn sẽ không bao giờ có thể đoán được lòng người. Xã hội tàn khốc, thế sự phức tạp, thế gian này luôn tồn tại những sự vật sự việc mà bạn không hề ngờ tới. Học cách khiêm tốn, sống tới già học tới già. Con người, cả đời này, nhìn không hết, nghĩ không hết, chỉ cần thân nhiên. Cạnh quá sắc dễ bị mài nhẵn, lúa quá nặng dễ phải cong eo. Đừng vội vàng ra vẻ ta đây, suy nghĩ 10 giây trước khi nói, quá tự cho mình là thông minh sẽ bị người khác đố kị, dẫn tới

họa vào thân. Khiêm tốn là mỹ đức, giả hồ đồ là trí tuệ. Học cách buông bỏ và lùi lại. Buông bỏ là tự tại, lùi một bước là trời rộng sông dài.

Con người sở dĩ phiền não, đó là bởi chấp niệm quá nhiều, muốn có quá nhiều, dục vọng sẽ chỉ hủy hoại những bước đi ổn định của bạn, khiến bạn đánh mất đi chính mình. Sống ở đời, quan trọng là quá trình chứ không phải kết quả. Rất nhiều thứ mất đi rồi là mất đi rồi, chỉ cần đã từng có thôi là được rồi. Đi mệt rồi thì dừng lại nghỉ ngơi, uống chút nước, không đi nổi nữa thì không phải cố, tiền hết rồi có thể kiếm lại, chỉ cần người còn thì nhất định sẽ còn cơ hội.

Sống ở đời, không có gì có thể mua được sức khỏe và niềm vui. Thản nhiên mà sống, nhìn cuộc đời thoáng ra một chút. Thay vì đắm chìm giữa nơi phồn hoa đô thị, ồn ào huyên náo, chi bằng một mình một phương, hòa mình vào với thiên nhiên sông nước. Thản nhiên là tuyệt mỹ, tư tưởng thoáng là một thế giới mới. Đừng quan tâm tới cách nhìn của người khác, nghe theo tiếng nói nội tâm, vui vẻ ngày nào hay ngày nấy, đích đến cuối cùng của con người suy cho cùng vẫn là chính mình, thản nhiên mà sống, khổ của mình tự mình biết, vui của mình tự mình hay. Không vì già đi mà u sầu, không vì mất đi mà buồn bã, đói rồi thì ăn cơm, buồn ngủ thì đi ngủ, thấy mình không thông minh thì chăm chỉ học hỏi, làm tốt những chuyện đơn giản nhất, bạn sẽ học được thế nào mới thực sự là “sống”.

Viết tặng bản thân đang ngày một già đi, chúng ta bắt đầu trở nên sợ hãi, nhưng lại không biết mình đang sợ hãi cái gì, dường như chúng ta không mất đi bất cứ thứ gì, nhưng lại giống như đang mất hết tất cả.

Viết tặng bản thân ngày một già đi, đừng sợ khó khăn, cũng đừng sợ cô đơn. Đời người vốn dĩ là quá trình giao lưu giữa mình và chính bản thân mình, rồi bạn sẽ gặp được mình ở phiên bản tốt nhất, và cũng sẽ có được niềm hạnh phúc ấm áp nhất. Những người vui vẻ mới được hạnh phúc, yêu thương người khác mình mới được yêu, mỗi một người lương thiện đều sẽ được thế giới đối xử dịu dàng.

Viết tặng bản thân đang ngày một già đi, thực ra chúng ta vẫn có thể rất tốt rất tốt, dù chỉ có một mình, chúng ta vẫn có thể kiên trì thứ mình kiên trì, lựa chọn thứ mà mình lựa chọn, làm điều mà mình muốn làm. Xem bộ phim mà chúng ta thích, nghe bài hát chúng ta thấy hay, yêu những người xung quanh, theo đuổi thứ mình mong muốn, chỉ là đừng tùy tiện bỏ cuộc.

Viết tặng bản thân đang ngày một già đi, hãy bắt đầu hành trình du lịch mà mình luôn ao ước, có lẽ sẽ có người đồng hành, cũng có thể chỉ có một mình, nhưng đường của mình phải tự mình bước đi, ước mơ vẫn phải tự mình hoàn thành, chỉ là vẫn hi vọng bạn có người đồng hành ở bên.

Viết tặng bản thân đang ngày một già đi, khi tôi nhìn thấy mặt tĩnh lặng của mình, có lẽ tôi đã thực sự già rồi, cũng có thể tôi chỉ đang trở nên chín chắn hơn. Thích chưa chắc đã là vĩnh cửu, thứ bạn muốn trân trọng chưa chắc đã thuộc về bạn, đồng hành với bạn tới cuối cùng chưa chắc đã là thứ bạn muốn, nhưng bất kể ra sao, thản nhiên mà sống, đơn giản mà sống, đó mới là điều đáng quý nhất!

* Theo cafebiz